

Sára Strnadová o svých zážitcích z olympijských her

Sedmnáctiletá snowboardistka Sára Strnadová se zúčastnila zimních olympijských her mládeže 2020 ve švýcarském Lausanne a odváží si odsud dva skvělé výsledky - sedmé místo z individuálního závodu a šesté místo ze soutěže družstev, ve kterém jeli štafetu snowboardcrossařka, skicrossařka, snowboardcrossař a skicrossař.

Individuální závod se jel jiným systémem, než je zvykem. Mohla bys ho vysvětlit?

Závodu se zúčastnilo 27 holek. Pořadatelé nás rozdělili do dvou panelů - po třinácti a po čtrnácti. Já jsem byla ve druhém panelu. Poté jsme jely pět kvalifikačních rozjížděk, aby se každá potkala s každou ve svém panelu. Za umístění se dostávaly body: za první místo čtyři body, za druhé tři, za třetí dva a za čtvrté jeden. A když někdo nedokončil rozjíždku, bohužel neměl žádný. Body se sčítaly a čtyři dívky s nejvyšším počtem bodů ve svém panelu postoupily do semifinále. Poté se jel již stejný systém jako ve světovém poháru, a to formou pavouka.

Postup do semifinále jsi měla docela těsný. Co bylo příčinou?

Ano, postup jsem měla velmi těsný. V první kvalifikační rozjíždce jsem pokazila start, takže mi soupeřky ujely hned na startovní sekci asi o deset metrů. Musela jsem je dohánět. Třetí závodníci se mi podařilo předjet v první klopence, bohužel ona mě pak zase předjela zpátky na posledním skoku. Dojela jsem tedy čtvrtá a měla jsem málo bodů, proto jsem potřebovala další rozjíždky vyhrát. Druhou jízdu jsem vyhrála, ale ve třetí jsem moc zahrnila a málem jsem spadla v klopené zatáčce, takže jsem zpomalila a předjela mě Němka. Byla jsem z toho smutná, protože jsem věděla, že teď je postup už skoro nemožný. Nicméně jsem jela další heaty a oba jsem vyhrála.

Poslední jízda byla tedy velmi těsná, protože jsme byly v cíli namačkané tři v deseti centimetrech, naštěstí fotofinish ukázal výsledek v můj prospěch. V cíli jsem potom netrpělivě čekala, jak dopadnou ostatní holky. Měli jsme spočítáno, že když vyhraje Ruska svoji poslední rozjíždku, budeme mít stejný počet bodů. Nevěděli jsme ale, která z nás by postoupila. Ruska opravdu vyhrála, ale naštěstí jsem postoupila já kvůli fisovým bodům, které se sbírají celou sezónu a díky nimž jsem byla třetí nasazená do tohoto závodu. Nakonec jsem zjistila, že jsme se stejným počtem bodů byly tři. Takže jsem byla strašně moc šťastná, že to takhle vyšlo a mohla jsem jet dál. A nakonec jsem obsadila sedmou příčku.

V týmovém závodě spolu se skicrossaři jste měli problém. Co se stalo?

Asi před osmi měsíci jsem byla na operaci kolene, konkrétně na plastice předního křížového vazy a menisků. Závod týmů se jel den po individuálním závodě, koleno tedy bylo značně nateklé, zatuhlé a bolavé, takže jsem nemohla udělat pořádný dřep, což je v tomto sportu naprosto klíčové. V tréninku jsem zvládla trať projet, ale s obtížemi. Jenže v první rozjížděce jsem hned ve startovní sekci spadla. Spolu s trenéry jsme se rozhodli, že je nebezpečné pokračovat v závodě, protože zdraví je přednější. Problém byl, že jsem nemohla odstoupit ze závodu, aby český tým nebyl diskvalifikován. Proto jsme se rozhodli, že odstartuji, ale trať nepojedu. Měli jsme pokaždé kvůli tomuto manévru dvousekundovou ztrátu. Diana Cholenská, Matouš Šmerák a Richard Zachoval naštěstí handicap zvládali, a tak jsme se i přes komplikace dostali až do semifinále, díky čemuž jsme vybojovali celkově šesté pořadí.

Byla jsi třetí nasazenou závodnicí podle fis bodů. Nejsi šestým a sedmým místem zklamaná?

Samozřejmě jsem chtěla vyhrát, ale vzhledem k okolnostem jsem s výsledky nadmíru spokojená. Navíc tady byly nejlepší holky na světě, takže konkurence rozhodně nebyla malá.

Jaké jsou tvoje dojmy z organizace a celkově z olympiády?

Olympiádu hodnotím určitě pozitivně, byl to nezapomenutelný zážitek. Trať byla postavená moc hezky, všechny nás hrozně bavila a počasí nám na závody taky naštěstí vyšlo krásně. Byla zde skvělá atmosféra, lidi z okolí se na nás přijeli podívat a fandit nám, což jsem nikdy předtím nezažila. Na naše závody se obvykle moc lidí dívat nejezdí, takže nádherný pocit. Také jsem poznala spoustu nových přátel z cizích zemí. Všichni zde byli příjemní a milí. A asi sedm dětí mě žádalo o podpis. (smích)

Jídlo měli vynikající, jen je škoda, že jsme ho moc nesnědli, jelikož jsme byli od šesti od rána do půl osmé večer na sjezdovce. To jediné bych zkritizovala, jelikož jsme byli ubytovaní v olympijské vesnici v Lausanne a sjezdovka, na které byla postavená trať, byla vzdálená dvě a půl hodiny cesty odsud ještě i s přestupy z autobusu do vlaku a naopak. Takže jsme každý den strávili pět hodin na cestě.

Když už mluvíš o ubytování, jak se ti líbilo? A kam jste chodili na jídlo?

Ubytování bylo nádherné. Budova, kde jsme sídlili, se jmenuje Vortex, má tvar spirály, je 27 metrů vysoká a průměr má 137 metrů, zdi jsou pokryté dřevěnými prkny. Po jejím obvodu „běží“ balkónová šroubovice dlouhá 2,8 kilometru. Komplex budovy má 712 ubytovacích jednotek. V atriu byl postavený stan, ve kterém se odehrávaly doprovodné programy. Na jídlo jsme chodili asi půl kilometru od Vortexu do menzy, kde se normálně stravují švýcarští vysokoškoláci.

Kromě závodění a trénování jsi měla jeden volný den. Jak jsi ho využila?

Pořadatelé měli vymyšlených spoustu doprovodných aktivit. Jak už to na olympiádách bývá, sbírali se zde odznáčky, takže jsme je jednak vyměňovali s příslušníky různých národů, ale také jsme mohli hrát hru ve stylu Pokémon GO. Do mobilu jsme si

nainstalovali aplikaci Pinquest, chodili jsme podle mapky po ubytování, a když jsme se přiblížili k místu s odznáčkem, začal na mobilu odznáček zářit a objevila se otázka ohledně sportu a olympiád. Když jsme odpověděli správně, mohli jsme si pak opravdový odznáček vyzvednout ze stanu uprostřed kruhové budovy, kde byly další doprovodné programy a kam jsme mohli přijít pobesedovat se slavnými sportovci a zeptat se jich na cokoliv, co nás zajímalo ohledně vrcholového sportu. O volném dni jsme také navštívili Olympijské muzeum v Lausanne a musím uznat, že v hezčím muzeu jsem v životě nebyla. Návštěva se mi moc líbila, vše bylo interaktivní a poutavé.

Pomýšlíš také na „velkou“ olympiádu? Popřípadě máš nějaké vyšší cíle, kterých bys chtěla dosáhnout?

Na těchto závodech mi došlo, že je hloupost upínat se na velikost závodu nebo na výsledek. Jak mi řekl trenér: „Když budeš chodit z tréninků a ze závodů s pocitem, že jsi do toho dala sto procent, tak se výsledek dostaví sám.“ A je to pravda, když jsem jela první rozjíždky a soustředila jsem se na to, že musím vyhrát, nijak slavně jsem nedopadla. Zato když jsem jela s tím, že trénuji do budoucna, a soustředila se jen na svoji jízdu, najednou se heaty dařily. Ale samozřejmě bych se ráda zúčastnila olympiády v Pekingu 2022. Účast však nezáleží pouze na mně a mé výkonnosti, ale také na rozhodnutí trenérů a zajištění prostředků na takto finančně nákladný sport.

Děkuji za rozhovor a přeji hodně zdaru do budoucnosti.

Foto: ČOV/Barbora Žehanová